

NOISE/SPACE – STØY/ROM

7. mai – 13. juni 2004
UKS Galleri

Camille Norment (US)
Brian Conley (US)
Petra Lindholm (SE)
Unn Fahlstrøm (N)
Alexander Rishaug (N)
Marit Paasche (NO), tekst

Noise/Space ser på bruken av video, rom og lyd i motsats til massemedienes bruk av teknologi. Verkene krever betrakterens engasjement over tid og i rom. De er med på å skape en konfliktsituasjon heller enn et harmonisk forhold mellom lyd/bilde og lyd/rom. De peker også utover kunstrommet, til konflikter utenfor den hvitmalte kuben. Utstillingen ser på kunstneriske strategier som benytter seg av verktøy og distribusjonsformer som ligner massemediekulturens, men hvor resultatet er helt annerledes. Musikken er kanskje det kunstfeltet som har blitt mest utsatt for varefetisjering og strømlinjeforming de siste årene. Den enorme massekulturen har likevel gitt plass til subversive strategier. Kan man se en mulighet for at kunstnere i større grad rår over produksjonsmidlene og distribusjonsmidlene enn før? I så fall, hvordan kan gallerirommet ivareta denne produksjonen og selv være en del av "nettverket"? Hvis forholdet til teknologi er normalisert, må man begynne å vurdere teknologi som ett av flere verktøy. Hvilke kunstneriske strategier er mer motsandsdyktige overfor en fetisjering av kunst som vare? Er støy- og lydkunst en slags siste skanse fordi den er så utilgjengelig og til tider ubehagelig?

Utstillingen presenterer konkrete rom- og lydopplevelser, personlige narrativer hvor lyd og bilde er uløselig knyttet til hverandre, og en analytisk og kompliserende bruk av videoredigering og lydbilde som presser både mediet og persepsjonen av verket. Utstillingen spenner fra fysiske lydsituasjoner, til arbeider som manifesterer illusjonen av et rom. Felles for alle bidragsyterne er stor grad av kontroll over virkemidlene, en håndverksmessig kunnen som er godt synlig gjennom presentasjonen og i produksjonsprosessen.

Camille Norment deltar med to arbeider: *Driftglass (2004)* er et interaktivt "passasjearbeid", bestående av sensorer, lyd og foliebelagt speil. Driftglass endrer totalt karakter avhengig av hvor betrakteren står i forhold til verket. Det påviser bevegelse i et gitt rom, samtidig som det tiltrekker seg oppmerksomhet. *Dead Room (2000)* er en sort/hvit kube, et verk med en innside og en utside. Utvendig er boksen dekket med skumplast. Inne i kubens sender innebygde høytalere ut en lav frekvens som ikke er hørbar, men som kjennes som et konstant trykk, en fysisk erkjennelse av støy.

Brian Conley deltar med verket *November 14, 1999* (1999), som originalt var en live samsending mellom radiosasjonene B-92 i Beograd og WBAI i New York, rett etter de alliertes bombing av det som den gang var den jugoslaviske hovedstaden. Lydkunstnere på hver side "kriget" med lyd i hver sin kanal. Et av prinsippene var at det ikke var tillatt å bruke virkelige krigslyder, men at alt måtte simuleres. Resultatet er to lag som kjemper om oppmerksomheten fra hver sin kanal. Til tider er det tegnefilmaktig, til tider ren støy. *November 14, 1999* varer i to timer, og vil bli presentert i hele sin lengde som installasjon i eget rom. Som kringkastingsprosjekt fungerer *November 14, 1999* som arkitektur og rom i vid forstand. På UKS blander støyen seg med de lydene som finnes i huset til vanlig.

Unn Fallstrøms video *Hundre runder (2003/04)* utfordrer klassiske estetikkbegreper. Til tross for sin collageaktige og fragmentariske fremgangsmåte, eller kanskje nettopp på grunn av denne teknikken, er filmen bevegende. Klipperytmen gjør at øyet aldri får hvile på et fast punkt eller følge en narrativ linje, og følger musikken til komponiststudenten Ignas Krunglevicius, *Hundre Runder* kan sees som en applikasjon, et verk med flere lag, hvor det ene skjuler det andre og strukturen som holder det hele oppe er vekslingen mellom disse lagene.

Den såkalte alternativ musikk- og støyscenen har gått fra å være et prosjekt for de få, til å treffe et voksende publikum, spesielt i Norge. Den har gått fra å være en "Club in the Shadow" til å bli en synlig aktør også i mainstream-pressen. Musikken og støyen som produseres er avhengig av det nettverket og de rimelige produksjonsmidlene som store selskaper har presset frem, men de skaper kompliserte alternativer til en bransje som bare blir mer og mer velprodusert og kontrollert. Støy- og lydkunst har lange tradisjoner internasjonalt, og selv om man kan snakke om et minimalt marked for denne typen produksjoner, har det etter hvert opptått et internasjonalt distribusjonsnett bestående av uavhengige plateselskaper. I Norge er Apartment Records, Rune Grammofon og Smalltown Supersound, foruten en rekke utgivelser utgitt av kunstnerne og musikere selv, representanter for dette.. Den norske kunstneren **Alexander Rishaug** er invitert til å sette sammen en platebutikk og et bibliotek for Noise/Space. Rishaug er selv en aktiv deltaker på denne scenen ved sin tilknytning til en rekke band, gjennom egen kunstnerisk praksis og som musikkfestivalarrangør. Platebutikken er installert i resepsjonsrommet på UKS og vil i tillegg til plater bestå av et lite lydbibliotek med både historisk og nyere materiale, samt et lite hefte med intervjuer med plateselskapene som inngår i butikken..*The Recordshop 2* er tittelen. Første versjon ble laget i Trondheim i forbindelse med Rishaugs avgangsutstilling.

Den mest "musikalske" kunstneren er kanskje svenske **Petra Lindholm** som komponerer, spiller, synger og filmer sine egne videoer. I videoen *Wear the Bazooka (2002)* klippes bilder sammen til en foruroligende fortelling. Selv om bildene i seg selv er hverdagslige registreringer av hendelser fra ulike steder, får de innhold gjennom sammenstillingen av lyd og bilde. Resultatet er en musikkvideo som gir inntrykk av å være i randsonen av en krig, uten at videoen låner effekter eller bilder fra reell krigføring. Små, detaljerte redigeringsgrep kompliserer forløpet og gjør persepsjonen seig og ubehagelig.